

Pěchota u nás a v cizině.

P.:

Příprava a provedení různých druhů střelby z kulometu ve franc. armádě.

Francouzská revue „La Revue d'Infanterie“ přinesla v lednovém čísle letošního ročníku článek o přípravě a provedení různých druhů střelby z kulometu, který je přímo inspirován z úředních míst, zabývajících se přepracováním předpisu pro kulometné jednotky pěchoty. Redakce sama poznamenává, že obsah článku má sloužiti velitelům za vodítko při výcviku, poněvadž předpis je sice již úplně hotov, nemůže však býti z technických důvodů vydán dříve než za několik měsíců.

Ježto se u nás předpisy téhož druhu také právě předělávají, považujeme za vhodné i časové ukázati zde, jak jsou otázky střelby z kulometu řešeny ve Francii. Proto podáváme stručný obsah shora uvedeného článku.

Normálním způsobem střelby z kulometu má být střelba přímá s normálním hledím.¹⁾

Ježto je třeba střeliti i na cíle velmi daleké nebo neviditelné a poněvadž je nutno využívat výhod, které skýtá skryt před nepřátelským pozemním pozorováním, užívá se i některých zvláštních druhů míření a střelby: střelby s upevněným zaměřením,²⁾ střelby ze skrytého stanoviště a střelby nepřímé.

Střelba s upevněným zaměřením záleží v tom, že se použije kontrolních prostředků, které dovolují přezkoušení polohu hlavně zaměřené původně s určitým hledím v určitém směru a dáti ji znovu, je-li třeba, onu původní polohu (elevaci a směr).

Střelba ze skrytého stanoviště (tir masqué) provádí se na jakoukoli vzdálenost od 600 m nahoru, jedním nebo několika družstvy, postavenými blízko místa, odkud je cíl vidět, které však zakrývá stanoviště kulometů před nepřátelským pozemním pozorováním.

Střelba nepřímá (tir indirect) je hromadná střelba na cíle daleké, které není z pozemních pozorovatelů vidět.

1. Upevněného zamíření se užívá vždy při střelbě nepřímé a při střelbě ze skrytého stanoviště; při střelbě přímé pak tehdy, může-li se cíl původně viditelný státi během střelby nebo během dne neviditelným (tma, mlha, kouř...).

A. Příprava.

a) Cíl v dálce nejvýš 2400 m.

Zamířiti na cíl hledím (náležitě opraveným) příslušejícím k dálce cíle. Upevniti kulomet.

Směr si zajistíme tak, že v rovině střelby postavíme aspoň 10 m před ústím první směrovku, o 10 m dále pak druhou směrovku. Zabodneme je tak (svisle nebo šikmo v rovině střelby), aby nemohly být zasaženy (přezkoušíme hledím 200).³⁾

Dálku si zajistíme upevněním posuvné značky na směrovce tak, aby prodloužená záměrná procházela touto značkou. Příslušné hledí si poznamenejme (pomocí hledí).⁴⁾

Kromě toho zjistíme (a poznamenejme) elevaci hlavně libelou, není-li podstavec ještě pevně usazen nebo povoluje-li půda.

b) Cíl je dále než 2400.

Zamíříme na cíl hledím 2400. Změříme libelou elevaci hlavně. Zvětšíme změřený úhel o hodnotu $D_c - D_{24}$, vyjádřenou v dílcích a odpovídající rozdílu mezi tangentou úhlu D_c (= dálka cíle) a tangentou úhlu D_{24} (zjistíme z tabulky střelby). Tak získáme elevační úhel pro dálku D_c . Tento úhel postavíme na libele, přiložíme ji na hledí a otáčením náměrového kolečka ustálíme bublinku libely.

Směr zajistíme jako v případě a).

Dálku zajistíme buď posuvnou značkou na směrovce nebo poznamenáním úhlu libely.

B. Provedení a přezkoušení střelby s upevněným zaměřením.

Zamíříme pomocným hledím na záměrný bod zvolený při přípravě střelby.

V přestávkách přezkoušíme elevaci hlavně libelou, směr pak pomocí směrovek.

¹⁾ U francouzského kulometu má dělení do 2400.

²⁾ Tir repéré.

³⁾ Nejmenší hledí u franc. kulometu.

⁴⁾ Dálku (resp. elevaci) zajistíme též tak, že zamíříme na cíl s hledím odpovídajícím dálce cíle, upevníme kulomet a tak zdviháme hledí tak dlouho, až prodloužená záměrná prochází značkou, kterou jsme na směrovce posunuli do vhodné výše. Značka je pak záměrným bodem (pomocným).

2. Střelba ze skrytého stanoviště.

Provádí se jako střelba přímá a jako střelba s upevněným zaměřením.

A. Určení směru. Velitel kulometu, opatřen dvěma směrovkami (třebas improvizovanými), jde směrem k vrcholu zákrytu, zastaví se na hranicích zákrytu ležícího muže a postaví první směrovku. Pak couvá až ke hranicím záhybu klečícího muže a postaví druhou směrovku tak, aby obě směrovky a cíl byly v jedné svislé rovině. Je-li stanoviště kulometu předem nařízeno, jde velitel kulometu za stanoviště a postaví dvě směrovky ve směru kulomet — cíl.

B. Určení elevace. Nejprve postavíme kulomet blízko vrcholu zákrytu tak, abychom mohli zamířit přímo na cíl hledím odpovídajícím vzdálenosti cíle. Pak změříme libelou elevaci hlavně. Poté jdeme s kulometem zpět, až je úplně zakryt, a nahýbajíc hledím, dáme hlavní změřenou elevaci (libelou). Přestřelitelnost zákrytu zjistíme hledím 200.

Je-li vzdálenost, o níž musíme jít s kulometem zpět, rovna nebo větší než 50 m, zamíříme na cíl hledím opraveným o tuto vzdálenost.

Je-li vzdálenost cíle větší než 2400 m, počínáme si tak, jak uvedeno pod b) u střelby s upevněným zaměřením.

Je-li v rovině střelby vlastní vojsko nebo mezera, určíme bezpečnostní hledí (viz problém překážky).

Lze-li střelou, změříme libelou elevaci hlavně, zamířené na vlastní vojsko nebo mezeru a úhel si poznamenejme.

c) Přenos palby.

Zamíříme ve směru jako v případě, kdy stanoviště kulometu je dáno.

K určení elevace užijeme buď obvyklého způsobu nebo zvětšíme (zmenšíme) eventuálně původní elevaci:

o rozdíl mezi úhlem starého a nového hledí (z tabulek);

o rozdíl polohových úhlů starého a nového cíle, změřený dalekohledem nebo prostě pravítkem.

3. Problém překážky.

Dráhy letu nesmějí protínati:

ani terénní překážky ležící mezi kulometem a cílem,

ani vlastní vojska.

Řešení úlohy záleží v určení nejmenšího elevačního úhlu, při kterém jde svazek drah nad překážkou, nebo při němž střední dráha letu jde nad vlastním vojskem ve výšce, zvané nejmenší bezpečnostní výškou.

Jde-li rovina střelby mezerou nebo opodál křídla vlastní jednotky, nutno též dbáti jisté nejmenší bezpečnosti výšky, aby nenastaly za vojskem odrazy střel od terénu. Tato výška je však menší než při přestřelování vlastních vojsk. Při prostřelování mezerami nutno též dbáti bezpečnostního rozstupu.

Přestřelovati nebo prostřelovati kulometem, který dal z téže hlavně více než 14.000 ran, se nesmí. Nesmí se ani užítí předělávaných nábojů.

A. Přestřelování překážek.

První případ: bod P v rovině střelby, který by mohl být překážkou, je vidět z palebného stanoviště.

1. Kulomet je již ve stanovišti. Zamíříme na bod P hledím, odpovídajícím jeho vzdálenosti. Změříme libelou elevaci a připočítáme počet dílců, příslušný k potřebné „hodnotě jistoty“ (viz tabulku). Přezkoušíme, zda výsledný úhel je menší než elevační úhel odpovídající střelbě na cíl.

2. Měření před umístěním kulometu. Změříme pohotový úhel bodu P. K získané hodnotě připočteme elevaci, které je třeba k zasažení bodu P a „hodnotu

jistoty“ uvedenou v tabulce. Přezkoušíme, je-li součet menší než elevační úhel odpovídající dále cíle a jeho polohovému úhlu.

Druhý případ: bod P není viděti ze střeleckého stanoviště.

1. Užití grafické tabulky střelby.

První způsob. Vypočítati výškový rozdíl bodu P a stanoviště S; přenéstí jej (v měřítku!) na grafickou tabulku střelby ve vzdálenosti d (v měřítku tabulky). Zjistiti, zda získaný bod je pod drahou procházející cílem aspoň o hodnotu rovnající se „jistotě“.

Druhý způsob záleží v sestrojení profilu terénu (v rovině střelby), který přiložíme na grafickou tabulku.

2. Výpočet.

Změřiti na plánu vzdálenost mezi P a cílem, rozdíl výšek P a stanoviště S, rozdíl výšek cíle a S. Vyhledati elevační úhel příslušející cíli a elevační úhel příslušející bodu P. Je-li tento druhý úhel, zvětšený o „hodnotu jistoty“, menší než první úhel, lze cíl zasáhnouti. Ne-li, musíme změnití stanoviště S.

Tabulka hodnot „jistoty“.

d: vzdálenost cíle:	n: hodnota jistoty v dílcích:
Méně než 1000 m	10
1100—2000	n = d (vyjádřené v hektometrech)
2100	22
2200	24
2300	26
2400	28
2500	30

B. Přestřelování vlastních vojsk.

1. Střelba přímá a střelba ze skrytého stanoviště.

Užijeme-li jen hledí, je problém rozřešen, je-li vzdálenost kulometu od vlastního vojska nejvýš 1800 m; je-li vzdálenost větší, potřebujeme libely.

Vzdálenost nejvýš 1800 m. Bezpečnostní hledí je to hledí, kterému při přímém zamíření na vlastní vojska odpovídá střední dráha letu, procházející nad vojskem v nejmenší bezpečnostní výšce.

Hodnoty bezpečnostního hledí jsou uvedeny v tabulce.

Vzdálenost vlastních vojsk:	Bezpečnostní hledí:
od 100 do 200 m	1900
od 200 do 300 m	1500
od 300 do 800 m	1400
od 800 do 1800 m	Hledí, odpovídající vzdálenosti vojska zvětšené o 600 m.

Pravidlo o přestřelitelnosti na určitý cíl, je-li dána vzdálenost vlastních vojsk:

Vlastní vojska stojí:

a) je-li hledí cíle stejné nebo větší než hledí bezpečnostní, můžeme přestřelovati;

b) hledí cíle je menší než bezpečnostní hledí. Abychom zjistili, zda přece můžeme přestřelovati, zamíříme na vlastní vojsko bezpečnostním hledím; nehýbajíc hlavní, vedeme záměrnou na cíl, operující hledím. Přecteme získané hledí. Je-li vzdálenost cíle stejná nebo větší než takto získané nejmenší hledí, můžeme přestřelovati. Jinak nesmíme.

Vzdálenost je větší než 1800 m (t. j. vzdálenost vlastních vojsk). — Nejmenší elevační úhel je úhel, plynoucí z polohového úhlu a ze vzdálenosti stanoviště vlastního vojska, zvětšený o počet dílců, jímž je vyjádřena nejmenší bezpečnostní výška, příslušná k této vzdálenosti.

Nejmenší bezpečnostní výšky udává tabulka.

Vzdálenost vlastního vojska:	Nejmenší bezp. výška (v dílcích):
1900	43
2000	46
2100	49
2200	53
2300	56
2400	60
2500	65

Vojsko postupuje k cíli:

a) terén před cílem vzdáleným aspoň 1500 m je přibližně rovnoběžný se zá-
měrnou.

Zjistiti dálkoměrem pomocné body 600 m před cílem. Přerušiti nebo prodloužiti
palbu, jakmile čelní prvky našich vojsk dojdou k těmto bodům.

b) terén před cílem je k záměrně zřetelně skloněn: pracujeme jako prve.

Máme-li dosti času k zjištění mezných bodů: změříme dálkoměrem polohu
bodů 550 a 500 m před cílem a užijeme pravidla, jako by byly obsazeny vlastním
vojskem. Tak stanovíme mezní body. Přerušíme palbu, když jich vojsko dosáhne.

2. Střelba nepřímá.

Dbáme nejmenších bezpečnostních výšek, uvedených v tabulce:

Jestliže se polohový úhel stanoviště vlastního vojska, vzdáleného aspoň 800 m,
liší jen málo od polohového úhlu cíle, odpovídají tyto nejmenší bezpečnostní výšky
bezpečnostnímu pásmu hlubokému asi 600 m.

Aby byla střelba možná, musí elevační úhel cíle býti větší nebo aspoň roven
nejmenšímu elevačnímu úhlu definovanému nahoře.

Mezní body, před které je střelba zahájena, určíme, vypočítáme-li elevační
úhel pro každý z bodů, které a priori se zdají vyhovovati podmínkám (body vzdálené
500 a 550 m před cílem).

Je-li nejistota, přerušíme nebo prodloužíme palbu, jakmile čelní prvky vlastních
vojsk dojdou na 600 m k cíli.

Střílet se nesmí,

nejsou-li přesně známa stanoviště vlastních vojsk,

je-li vlastní vojsko na méně než 100 m před kulometem (vyjímaje případ, že je
v hlubokém prostoru nebo jsou-li kulometry aspoň o 5 m výše než vojsko),

je-li vlastní vojsko dále než 2500 m.

c) Přestřelování mezery nebo křídla.

Střílet, jako by mezery nebo křídla nebylo, v případech, že vzdálenost a polo-
hový úhel stanoviště vlastních vojsk, vzdálenost a polohový úhel cíle dovolují střelbu;
užijeme pravidel uvedených vpředu.

1. Střelba přímá a ze skrytého stanoviště.

Bezpečnostní dálka. Nutnost vystříhati se odrazů za mezerou (t. j.
blíže ke kulometu) nutí k zavedení pravidel obdobných těm, jež byla uvedena vpředu.
Bezpečnostní výška může však býti menší než při přestřelování vojsk.

Bezpečnostní hledí jsou tato:

Vzdálenost mezery:

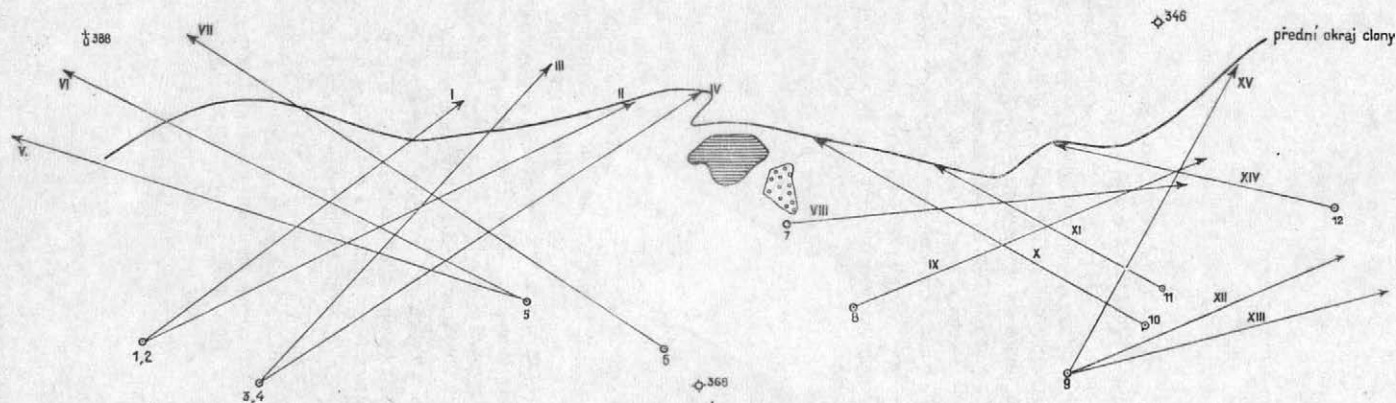
Bezpečnostní hledí:

Hledí odpovídající vzdálenosti mezery, zvětšené o:

do 300 m	600 m
od 300 do 600 m	500 m
od 600 do 1000 m	400 m
od 1000 do 2100 m	300 m

Mezi 2100 a 2500 m je nejmenší bezpečnostní výška rovna „hodnotě jistoty“,
předepsané pro přestřelování překážky na stejnou vzdálenost.

Náčrt 1.

Legenda.

1, 2 : 1. a 2. družstvo.

Stanoviště 3, 4, 6, 7, 11 volena skrytá před čelním pozemním pozorováním.

Lesík před 7 chráněn drátě a obsazen pěší četou.

Před vesnicí Sobín drátěné překážky, dlouhé asi 300 m. Překážky všude jen dvoustenné.

Všechny kulomety zakopány a čelně chráněny náspem před palbou kulometnou.

Každý kulomet má vykopáno záměrné stanoviště.

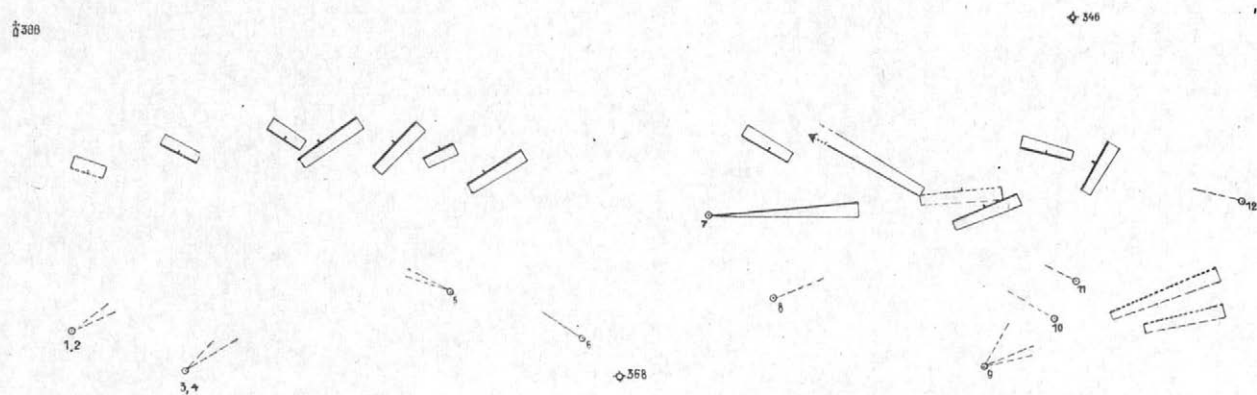
Kde stromoadí vadí pozorování a výstřelu, je pokáceno.

Na jižní okraj a dovnitř bažantnice připravena palba dělová.

Do úžlabiny od Litovic ke kotě 383 připravena palba minometná.

K článku pplk. gšt. Frant. P o h u n k a: Použití těžkých kulometů v obraně.

Náčrt 3.

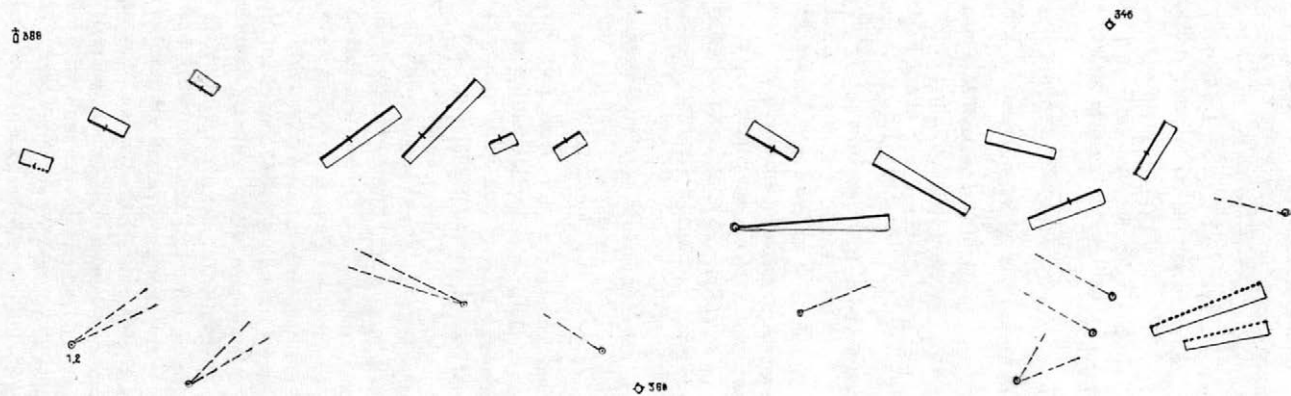
Legenda.

Vedlejší směry palby (resp. ovládané prostory) jsou naznačeny tečkovaně; u č. 9 jsou tečkované ovládané prostory předvídaný jako pozdější (zabránění nepříteli ve vyražení z vesnice k jihu). Tečky ústící do stanovišť ukazují jen směr.

K článku pplk. gšt. Frant. Pohunka: Použití těžkých kulometů v obraně.

Vojenské rozhledy (Pěchotní rozhledy), roč. XIII. (1932), číslo 4.

Náčrt 2.

Legenda.

U č. 11 nebyl udán konec ovládaného prostoru, ježto leží hluboko na odvráceném svahu a vzniká tam pravděpodobně i hluchý prostor.

Přiložením tohoto náčrtu na obraz 3 dostaneme ještě jiné kombinace paleb (ovládaných prostorů).

K článku pplk. gšt. Frant. P o h u n k a: Použití těžkých kulometů v obraně.

Vojenské rozhledy (Pěchotní rozhledy), roč. XIII. (1932), číslo 4.

Vyjma rozdíl mezi oběma řadami hodnot pro bezpečnostní hledí lze užiti pravidel platných pro přímé přestřelování vlastních vojsk i při střelbě přímé a ze skrytého stanoviště při přestřelování mezery nebo křídla.

Bezpečnostní rozstup. Střelíme stranou od křídla:

70 dílců, je-li mezera aspoň 200 m daleko,

50 dílců v ostatních případech.

Poznámka. Prakticky je tedy střelba zakázána do mezery menší než 100 dílců (140 dílců, je-li mezera nejvýš 200 m daleko). (Příště dále.)

Podplukovník Bohumil Boček:

Technicko-střelecký výcvik velitelů pěchoty ve francouzské armádě.

V „La France Militaire“ z 22 března t. r. byl uveřejněn zajímavý článek o technicko-střeleckém výcviku velitelů pěchoty, navazující na zkušenosti získané v praktickém střeleckém kurse pro vyšší důstojníky (velitele pluků a praporů), pořádaném v roce 1931.

V tomto kurse byl zjištěn velký zájem frekventantů o technické otázky týkající se použití zbraní a výzbroje pěchoty.

Došlo se však také k závěru, že je to nutné, aby tito důstojníci ovládali podrobně výkonnost, vlastnosti a charakteristiku společných zbraní pěchoty (kulometů a doprovodných zbraní), s nimiž disponují a jimž velí. Tyto znalosti jsou jim nezbytné nejen proto, aby byli s to naříditi jich správné použití a tím dosáhl co největší výkonnosti, ale též proto, aby mohli řídit a kontrolovati co nejlépe výcvik podřízených velitelů.

Pak pojednává článek o použití těžkých a lehkých kulometů a doprovodných zbraní celkem takto:

Použití těžkých kulometů.

Těžké kulometry působí vždy v prospěch ostatních prvků pěchoty, buď aby podporovaly jejich postup, nebo aby spolu pracovaly při obraně terénu.

Pro svou rasantní palbu mají velkou výkonnost při přímé střelbě na malé vzdálenosti, největší však při bočné palbě. Avšak tento způsob použití neodpovídá všem potřebám boje.

Takové použití bylo nutné téměř vždy pro většinu těžkých kulometů, pokud zůstal v používání lehký kulomet FM 15, který měl nevalnou výkonnost; to vysvětlují neúplná nařízení Cvičebního řádu pro kulometné jednotky z r. 1920.

Teď není však nutné omezovati tak úzce okruh činnosti těžkých kulometů; protože nový lehký kulomet je dostatečně stabilní, přesný, mohutný a jistý, pohyblivější a méně viditelný než těžký kulomet. Proto lze jím lépe než bývalým lehkým kulometem vyplňovati palebné úlohy na střední a malé vzdálenosti. Není tedy již zapotřebí vysílati dopředu po malých jednotkách větší část těžkých kulometů.

Kdežto činnost těžkých kulometů může odpovídati všem potřebám boje jen tehdy, jsou-li správně umístěny v sestavě praporu, která je téměř vždy učeněna do hloubky, a jsou-li s to prováděti soustředění palby, kterých mohou vyžadovati okolnosti boje.

Jsme přivedeni k tomu, že musíme uvažovati o používání těžkých kulometů v daleko širším měřítku než dříve, a to na velké a dokonce i na největší vzdálenosti,*^o) když to taktická situace bude vyžadovati, a to zvláště v obraně.

Shora uvedené úvahy mají za účel nejen ospravedlniti tento způsob používání těžkých kulometů, ale také orientovati velitele o provádění tohoto způsobu střelby, kterého až do nynějška nemohlo býti dostatečně používáno z různých důvodů.

*^o) Francouzský předpis „Réglement de l'Infanterie“ I. díl v čl. 27 rozeznává čtyři druhy vzdáleností. Malé až do 400 m, střední od 400—1200 m, velké 1200—2400 m a velmi velké (trés grandes distances) od 2400 až do dostřelu zbraní.

Palba těžkých kulometů na velké vzdálenosti jest charakterisována hlavně:

a) nesnadnosti přesně zamířiti pouhým okem každý kulomet. Proto je nutno prováděti společné zamíření, jehož prvky mohou býti určeny toliko důstojníkem nebo poddůstojníkem, který má dalekohled anebo dálkoměr;

b) povahou cílů; jsou to většinou pásma terénu, na která je nutno přivést nej-hustší část svazku střel;

c) k provedení úlohy je třeba věnovati dostatečný počet kulometů, abychom počtem nahradili účinky rozptylu, který vzrůstá se vzdáleností.

Za těchto zvláštních podmínek a z uvedených důvodů stává se četa často zá-kladní jednotkou palby a použití dvou anebo i více čet k vyplnění jedné úlohy nesmí býti již pokládáno za výjimečné.

Z toho vyplývá, že vojin pověřený zacházením se zaměřovacími součástkami, má jen úlohu mechanickou; skutečným střelcem se stává velitel, který velí jedné nebo několika četám.

Tím úloha velitelů čet u kulometných jednotek vzrůstá. Není již jen taktická; dostává mnohem výrazněji i technický ráz.

Je nutno proto rozvíjeti jejich výcvik i v tomto smyslu. Je to úkol, který zaslu-huje pozornosti zvláště vyšších velitelů.

Cvičební řád pro těžké kulomety, který se právě připravuje, přinese v této pří-čině přesná ustanovení (technické údaje); hlavní zásady tohoto předpisu, jsou obsa-ženy v článku, který vyšel v Revue d'Infanterie*) 1. února 1932 pod názvem „Orga-nisace cvičení v polní střelbě ve výcvičných táborech“.

Tento předpis zdůrazní zvláště, že se příprava a řízení střelby mění podle vý-sledku, jehož chceme dosíci, t. j. podle palebné úlohy.

Je tedy užitečné definovati a rozlišovati z technického stanoviska úlohy, které mohou připadnouti jednotkám těžkých kulometů střelejících buď přímo nebo z krytu nebo nepřímě, a to buď úlohy ničení, neutralisace, palby přehradné, zabraňovací nebo rušivé.

Tyto všechny úlohy směřují k tomu, aby na určité pásmo nebo na určitý bod dopadala nej hustší část svazku střel. Prvky tohoto problému, které se velmi různí, jsou rozměry pásma, které máme postřelovati, počet střel, který tam máme vyslati, roz-dělení palby, trvání a druh palby a spotřeba střeliva.

Všechny tyto technické otázky jsou nyní předmětem důkladného studia v prak-tickém kursu pěchoty.

Bude povinností tohoto kursu, aby počínaje rokem 1932 udal frekventantům vý-sledek pokusů provedených s dostatečnou zárukou; aby jim poskytl údaje, které by byly s to zdokonaliti jejich technický výcvik, a připravit je na úlohu cvičitele, kterou musí prováděti osobně vůči podřízeným velitelům kulometníkům.

Avšak i mimo tyto kursy je nutno, aby se vyšší důstojníci při provádění velení vynasnažili rozvíjeti neustále jejich odborný výcvik tak, aby podřízení velitelé získali všechny teoretické a praktické znalosti, kterých nezbytně potřebují.

Dosáhnou toho:

1. v posádce předběžným výcvikem za cvičení v učebně a v terénu, věnovaných studiu různých otázek (bez ostré střelby), jako zaujímání palebných stanovišť, pří-prava střelby, organisace a provádění velení atd.,

2. za pobytu v táborech prováděním metodického programu polních střelb v růz-ných jednotkách směřujících k poučením technickým a potom taktickým: provádění různých palebných úloh na různé vzdálenosti (přehradná palba, neutralisace, rušení atd.), vzájemné srovnávání paleb přímých, z krytu, nepřímých, paleb přestřelováním

*) Recenze tohoto článku bude uveřejněna v 5. čísle „Pěchotních rozhledů“.

a prostřelováním vlastních vojsk, doprovodné úlohy, rozčlenění, činnost a způsob postupu prvků palebné základny.

Záleží méně na počtu těchto cvičení a střelb jako na péči, s kterou budou pojaty, organizovány a řízeny.

Použití lehkých kulometů.

Ačkoli podle ustanovení Cvičebního řádu střelba z lehkého kulometu je oprávněna až do 1200 m, zdá se, že si velitelé jednotek v pěších rotách navykli omezit maximální vzdálenost použití této zbraně jen do 800 m.

Je nutno zakročit proti této snaze, která by vedla k tomu, že bychom byli zbaveni pomoci lehkého kulometu v bojích na široké frontě, za provádění manévru na zdrženou a ve většině úloh při provádění krytu. Musíme být přesvědčeni, že tato zbraň může až do vzdálenosti 1200 m provádět úlohy, které předtím byly vyhrazeny jen těžkému kulometu.

Avšak všechny střelby na hranicích donosnosti, i když jsou prováděny jednou zbraní, vyžadují zkušených střelců a musí být řízeny vzdělaným velitelem, který má dalekohled — tedy v zásadě velitelem čety.

Ostatné na střední vzdálenosti cílem lehkého kulometu jsou často místa v terénu, která je nutno systematicky postřelovati neutralizační palbou. Proto je nutno předvídat zásobování střelivem.

Rozdělení palby, jež je jedním z činitelů účinnosti, je nesnadnou operací a připadá proto veliteli čety, který palbu řídí, a veliteli družstva, který ji vede.

Použití pomůcek pro palbu s upevněným zařízením dovoluje kromě toho použití lehkého kulometu k provádění systematických paleb: čelní nebo boční přehradná palba, okamžitá palba zabraňovací atd.

Tyto úlohy dávají podnět k určitému počtu analogických problémů — třeba s menším měřítkem — jako ty, které je nutno řešit při palbě těžkých kulometů.

Konečně může nastati případ, že lehký kulomet zaujme palebné stanoviště uprostřed vysokých zemědělských plodin nebo za skrytem málo silným; v takových případech bude povinností velitele čety umístěného tak, aby viděl cíl, aby vedl palbu podle pozorování střel.

Všechny tyto úvahy ukazují jasně důležitost toho, aby v řadách velitelů pěchoty bylo rozšířeno přesné pojetí úlohy velitelů při používání lehkých kulometů.

Používání doprovodných zbraní.

Cvičební řád pro jednotky doprovodných zbraní, který nedávno vyšel, poskytuje všechny údaje pro použití tohoto materiálu v jeho nynějším stavu.

Aby vyšší důstojníci byli s to využití racionálně jejich vlastností, musí ovládati přesné znalosti o možnostech a výkonnosti těchto zbraní, zvláště pokud jde o minometné čety nebo soustředění několika čet.

Pro československou pěchotu je článek „La France Militaire“ stejné důležitosti, pro obdobné podmínky materiálu a způsobu boje. Až bude vydán nový řád pro kulometné jednotky a sešit P-III-1 o výcviku ve střelbě z těžkých kulometů, bude nutno, aby i naši velitelé pěších jednotek věnovali zvýšenou pozornost technickému provádění střelby a výkonnosti materiálu, protože palbou řeší pěchota všechny své úkoly v boji. Má-li velitel této palby použití účelné, musí důkladně znáti její technické provádění a možnosti výkonu, aby si navykl projednávat problémy palby do nejmenších podrobností. Budou to nejen všechny druhy paleb v článku uvedené, ale i důležité palby z kulometů na letadla, dosud opomíjené.

Technickými znalostmi o střelbě a materiálu zvýší se u velitelů zájem o provádění výcviku, budou tak náležitě mít vliv na výcvik s hlediska cvičitelského a požadavků boje. Sami pak budou přidělovati těmto zbraním úkoly, které budou úměrné jejich výkonnosti.